

Pavel Němec:

Tak takhle to bylo

aneb

Život je jen náhoda...

Osoby:

Opožděný

Divák

Homeless

Člen(ka) souboru

Kontakty na autora:

Pavel Němec
Jiráskova 647
256 01 Benešov

tel. 731 575 072

E-mail: nemec.pavel@seznam.cz

Klasický začátek divadelního představení. Zhasíná se v sále, začíná znít vznešená hudba, otevírá se opona. Náhle je hudba několikrát přerušena, ozve se do ní brum, chrčení, pískání zpětné vazby, hudba se prudce zesiluje a zeslabuje, jako by se zvukař snažil odstranit problémy zesilováním a zeslabováním, pak hudba utichá. Po pauze se nasvítí jeviště a přichází člen souboru, aby vysvětlil vzniklou situaci.

- Člen souboru Milí diváci, moc se vám omlouváme, ale jak jste sami slyšeli, rozbila se nám zvuková aparatura. Hudební složka je však velmi důležitou, dokonce nezbytnou součástí dnešního představení. Naši technici proto usilovně pracují na odstranění závady. Neodcházejte, prosím, ze svých míst, já věřím, že oprava nepotrvá dlouho a začátek se zdrží skutečně jen o pár okamžiků. (Když se začne dohadovat Opožděný divák s Homelessem, odchází do zákulisí.)
- Opožděný (Přichází pozdě, na jeho místě v první řadě sedí odpudivě vyhlížející homeless se dvěma naditými igelitovými taškami. Zkouší to nejprve „tiše“.)
Promiňte, ale tady sedím já.
- Homeless (Otočí se na diváka vedle sebe.) Promiňte, ale tady sedí von.
- Opožděný Nenene. (Osočenému sousedovi) Promiňte. (Homelessovi) Já mám lístek na tohle místo!
- Homeless (Osočenému sousedovi) Promiňte. (Divákovi na druhé straně) Von má lístek na tohle místo.
- Opožděný Človče, vy si snad ze mě děláte srandu.
- Homeless Já? Z vás? Né! To né!
- Opožděný Tak mě pusťte sednout na moje místo!
- Homeless Pane, nekřičte tu! Tady ste v divadle, tak se podle toho chovejte! Jó?
- Opožděný Já se mám chovat? (Obrací se na okolní diváky a ukazuje jim vstupenku.) No podívejte se, já mám lístek na tohle sedadlo, to individuum mi zasedlo místo a ještě se chce se mnou dohadovat. Omlouvám se, ale...
- Homeless Taky byste si moh klidně sednout jinam.
- Opožděný Jinam? Proč bych si sedal jinam? Já mám lístek na tohle místo! Sednu si sem!!
- Homeless Tady sedim já.
- Opožděný Podívej se, já se o tom s tebou nebudu bavit! Já mám prostě koupenu vstupenku na tohle místo, tak budu sedět na tomhle místě. (Popadne Homelesse za klopy baloňáku, vytáhne ho drsně ze sedačky a posadí se na své místo.)
- Homeless (Bezradně stojí všem na očích, igelitky v rukou, nervózně přešlapuje.) Viděla ste to, pani? To snad není možný. Von mě klidně... A ještě mi tykal! No slyšela ste to? Dyk von mi klidně tykal! Vodka si tykáme, co? Husy sme spolu nepásli, co já vim.

- Opožděný (Tlumeně) To snad není pravda. (Ukazuje lístek divákům okolo sebe i za sebou)
Podívejte se, tady mám platnou vstupenku na tohle místo.
- Homeless Lump jeden! Grázl! (Jinému divákovi) Šéfe, neměl byste pro mě cigaretu?
- Divák (Znervózní, rozhlíží se kolem sebe.)
- Homeless No tááák. Jedno cigáro... To přece nezchudnete, ne? Sebral bych si vajgla, ale tady nejsou, podívejte! Jedno cigárko... no! Co vám to udělá...
- Divák (Dost neochotně mu nabídne.)
- Homeless Hmm... máte pěknou tabatěrku. Vemu si dvě, jó? Na pak, víte? Ste fakt hodnej, šéfe, dík. (Chce si zapálit, ale jeho zapalovač nechytá.) Jéžiš... Nemoh byste mi ještě zapálit? Já mam zapalovač, fakt mam, koukejte (škrta mu před obličejem), ale nechytá, no. To jsou šmejdy, vidíte? A to sem ho našel teprv minulej tejden. No řekněte sám, nejsou to dneska šmejdy?
- Divák (Podává mu obyčejný plynový zapalovač.)
- Homeless Já sem míval zlatýho Ronsona, teda dřív, dyž se mi ještě dařilo, víte? Ten chyt dycky! I ve větru! Dycky!! Tedle je takovej vobyčejnej, no ale chytá, tak co. Aspoň vám nemusí bejt líto, že ste mi ho dal, že jo?
- Divák Ale já jsem vám ho nedal!
- Homeless (Na poslední repliku nereaguje, zapaluje si, vyfoukne kouř.) Jéžiš co to je? Marsky, jo? Teda podle kvádra a podle tý cigártašky bych vás koštoval na něco lepčího. Marsky! To já, dyž se mi ještě dařilo, sem kouřil Dunhillky. Nic jinýho bych nevzal do huby. Vy ste nákej spořivej, že jo? No nic... (Dlouze se zadívá na náhodnou divačku, možná laškovně zahrozí prstem.) Pani, vy mi nevěříte, co? Helejte, to neni sranda, zejtra tady můžete stát vy místo mě. Nebo se mnou. To je hned. (Divákovi) A víte, šéfe, co je nejhorší? Né? No schválně, co myslíte, že je nejhorší?
- Divák (Zabručí spíš pro svoje okolí.) Když někdo dopadne jako ty.
- Homeless Co? Šéfe, dyk vás vůbec neni slyšet! Helejte, támdle vzádu to chtěj taky slyšet. Že jo? Že jo?!! Musíte víc nahlas, šéfe!
- Divák Dej mi pokoj.
- Homeless Co? (Divákům.) Hele, prej: Dej mi pokoj. Dej mi pokoj, říkal. Jé! Dej mi... No né, von mi taky tyká! A víte, co řek před tim, jak ho nebylo slyšet? Víte? Řek, že nejhorší je, dyž někdo dopadne jako já. Tak todle fakt řek! Límeček! Bílej! Houby! Hele, dyž se mi ještě dařilo, ále... (mávne rukou) A víte co, šéfe? Tady máte zpátky ten zapalovač. Vemte si ho. Abyste neřek, až se vám třeba přestane dařit, že za to muže, víte? No vemte si ho, vod vás já nic nepotřebuju! Nic! Helejte, já dyž sem byl mladej, jo, tak jsem bydlel ve squattu. Víte co to je pani, ne? Co? Ne? No tak to sme našli vopuštěnej barák, patrovej, a tam sme se scházeli. A někery se tam rovnou nastěhovali. Perfektní bejvák to byl, akorát tam

teda spadly schody do toho patra, jó, ale jinak neměl chybu! A ty spadlý schody, to byla velká výhoda! Veliká! Sehnali jsme žebřík, na jedný stavbě, a ten sme dycky na noc vytáhli za sebou nahóru a bylo to. Nikdo k nám nemoh, koho sme nepustili. Nebo vy s sebou taháte žebřík, dyž někam dete? Že ne! – Tak vidíte. Já sem tehdá dělal vejšku. Sociologii. Vylít sem ze zkoušky a fotr mě vyhodil z baráku. Fakt! Normálně se mnou vyrazil dveře, ať prej du makat a najdu si podnájem. Vono teda vo tu zkoušku zase tolik nešlo, hlavně mu vadilo, že chodim se squatterkou, tak říkal, že dyž puđu makat rukama, že dostanu rozum. Jenže Katy, to byla ta moje holka, jo? Katy řekla, že to zvládnem. A taky říkala, že až vyštuduju, tak že budu bránit squattery. Že založíme squatterský sdružení, aby na nás nemohly ouřady a já že budu takovym jejich mluvčím, budu vyřizovat věci se soudama a tak. A všem se to líbilo, tedle nápad. Všem! Tak já sem chodil do školy a učil se jak blázen. Najednou mě to fakt začlo bavit, páč sem viděl, že to vopravdu k něčemu bude, a vostatní, dyž šli shánět, jo, tak sháněli i za mě. No a tu zkoušku sem pak udělal hned na druhej termín. Fotr náč vyčuchal, že už sem se školou zase v pohodě a čekal na mě jednou před fakultou. A prej ať se vrátim domu. Že stačí, dyž se rozejdu s Katy a bude zase pohoda. No slyšíte to? Že se mam vykašlat na Katy! Přitom vona mě podržela, dyž mi bylo nejhůř a všechny ukecala, že nemusim shánět, páč by bylo blbý, dyby mě přitom chytli cajti. Jako chlupatý, rozumíte? A ted', dyž sem byl v pohodě, tak sem se na ní měl vykašlat? Jenže fotr, von věděl hovno, co je to láska, víte pani? Katy byla fakt nádherná, měla takový pružný, pevný nohy a... a vůbec všechno měla takový pružný a pevný. Vona byla nejkrásnější holka mýho života. Možná taky proto, že jí sem fakt miloval. Ach jo...

Jednou sem takle seděl v knihovně a dělal si výpisky a přišla taková bílá holka. Taková nažehlená, navoněná, no a taky si tam něco psala. Koukala na moje dredy, já měl tenkrát dredy, no fakt, dyk mi bylo kousek přes dvacet, a dala se se mnou do řeči, co jako studuju a tak. Na první pohled sem jí pad do voka, myslim. To víte, vona byla voháknutá jak ze žurnálu a já měl na sobě vodrbaný džíny, vobě kolena venku, vono se to teda tenkrát nosilo a jí se to líbilo, ale že prej sama to nosit nemuže, páč by „tatínkovi dělala ostudu“. Tak já se ptám, co jako její tatík dělá, že je takovej citlivka a... no víte co? To si tipněte. (Divákovi, který mu dal cigaretu.) Šéfe, vsad'te se se mnou, že to neuhádnete. Vo pivo jo? Vo jedno. Ne? Já na něj mám, fakt! Tady nejsou na našince zvyklí, víte? Tady lidi dávaj, tady sou hodný lidi... (Směrem k Opožděnému) Někerý... Tak co šéfe? Víte? Nevíte! Vyhrál sem pivo! Pojte, já vám to u něj dovyprávim.

Divák

Dejte mi pokoj, člověče! A nesahejte na mě!!

- Homeless No no no, vy ste nákej cimprlich. Né, já už vim. Vy na něj nemáte, co? To mě mohlo napadnout hned, dyž kouříte Marsky! No tak já vám ho dám a někdy mi to vrátíte jo? (Z igelitky vytáhne lahvové pivo, otevře ho a postaví na stůl.)
- Divák Ale já od vás nic nechci!
- Homeless No dobře, jak myslíte. (Napije se sám.) Helejte šéfe, chodit na pivo je dobrý. Já sem dost sečtělej, eště ze školy, a tak si v hospodě dycky koupim pivo a pak začnu něco vyprávět. Nákej zajímavěj příběh z literatury. Voni lidi dneska moc nečtou, teda aspoň ty co choděj do hospody, ty fakt nečtou. Takže voni to tím pádem neznaj, jo? A dyž je to nejzajímavější, tak já řeknu, že už jako pudu. A voni: „Ale né, kam bys chodil, napřed to dopověz, dej si eště jedno.“ A já na to, že už na další nemam. Tak voni mi to pivo koupěj a pak další a další, dokavad nepadnu pod stůl. V jedný hospodě mi dokonce říkali Šehrezáda. Fakt! - Jo!!! To jsem ale zamluvil, čím byl ten citlivej tatík Vendulky, že jo? Řikal sem, že se menovala Vendulka? Tak von vám byl proděkanem na naší fakultě! No představte si to, líbil sem se holce proděkana!! Víte co to pro mě bylo? Tenkrát mohlo jet pár študáků na stáž do Princetону. No hned mi to tady začalo šrotovat, že bych se moh přes ní, teda vlastně přes jejího tatíka na tu stáž dostat. Všecko platila fakulta, úplně všecko!
- Tak sem jí hned pozval na kafe, jako Vendulku, jo, a pak eště do kina a po kině na dvojku, to už sem Vendulce říkal Wendy, to se jí taky líbilo, těch dvojek sem do ní nalil víc a celou dobu sem ved takový ty chytrý intelektuálský kecy, zkrátka – ráno sem se probudil v její posteli. Von tatík jí platil garsonku, prej aby byla samostatná. No řekněte, pani, jaká to je výchova k samostatnosti, dyž tatík každěj měsíc zacvaká činži, to je přece blbost, no né? Zavětril sem, že by to mohla bejt pohoda. A taky že byla. To mi teda věřte, šéfe. U Wendy to byla paráda. Teplá voda, měkká postel, měkká Wendy... Jo! A asi tak za měsíc povídá, že mě musí představit rodičům. Prej, že jim vo mě řekla a že mě chtěj poznat. Ha ha, asi se báli, abych jim jí nezkazil. Helejte, šéfe, pojte dělat proděkana, vono to vyprávění je takový zajímavější, dyž se to zahraje. Samotný řeči brzy začnou nudit. No tak pojte, šéfe, dyk vono vás neubyde.
- Divák Nesahejte na mě!!
- Homeless Helejte, šéfe, to se vám muže hodit, že se to vode mě naučíte. Třeba taky jednou budete vyprávět po hospodách... Ne že bych vám přál něco špatnýho, ale to nikdy nevíte. Já dyž v hospodě vyprávím, tak rozdělím role, zrežíruju to a to byste viděl vyprávění! A všický chtěj hrát!! A eště při tom užijeme spoustu srandy. No tak pojte! Dyž si v tom zahrajete, tak to taky hned líp pochopíte, to je skoro jako dybyste to sám prožil, věřte mi, dyk já to mam vyzkoušený! - Pani, řekněte mu taky ať de, na vás von určitě dá. Helejte, šéfe, tydle lidi sem přišli na divadlo.

Voni vědi, že je to jenom jako. Podívejte se, dyk všický čekaj, až mi pomůžete vyprávět. No tak šéfiku!

Divák No tak tedy... Ale přestanete mi říkat šéfiku, na to jsem opravdu alergický.

Homeless No jasně, šéfe, teď vám budu říkat pane proděkane. (Vytáhne diváka na jeviště.) Helejte, uděláme si tu pokoj, jó? Tady byla sedačka, takle... Kožená! (Přehodí přes ně ubrus.) Tady stál konferenční stolek, takovej nízkej, jako že je nízkej, jo? Křeslo, (staví židli) taky kožený! (Svlékne si svůj baloňák a přehodí ho přes židli představující křeslo.) Takový hluboký, měkký, kožený křeslo. A tohle, to je velikánská knihovna. Žádný rodokapsy, samá velká literatura! Wendy mě sem přivedla (zadívá se do publika), nebojte pani, vona mě jen přivedla, šla pro tatíka a nechala nás tu samotný. Vás potřebovat nebudu. (Vezme své igelitky a vyznačí jimi dveře.) Dveře! Já sem si hned nesed, chtěl sem vypadat jako že sem lačnej po vědění, tak sem si prohlížel tu knihovnu a najednou stál proděkan za mnou a ptá se, esli mě zajímaj knížky. Tak, šé... teda pane proděkane, tady sou jako dveře, vy přicházíte a ptáte se, esli mě zajímaj knížky. No tak! Pane proděkane, pojte už a pěkně nahlas, ať je vás slyšet.

Divák ("Vejde") Zajímají vás knížky?

Homeless Ale né, nejdřív mě přece pozdravil. - Proděkan! Zkuste to znovu. Vy mě pozdravíte, já se jako leknu, votočím se, taky pozdravím - a teprve potom je to vo těch knížkách, jo?

Divák ("Vejde") Dobrý den.

Homeless Dobrý den, pane proděkane.

Divák Zajímají vás knížky?

Homeless To by nešlo. Šéfe, mluvil ste někdy s proděkanem?

Divák Ne.

Homeless No jó, to je potom těžký. Tak podívejte, za prvý: proděkan nežvejká. (odejde do zákulisí a hned se vrací s kýblem, který nastaví před diváka.) Sem. No! - Tu žvejkačku. Víte, proč nežvejká?

Divák Protože je vzdělanej?

Homeless No, vzdělanej je, teda aspoň tedle byl, ale hlavně, než se stane proděkanem, tak už na to nemá zuby, aby žvejkal, víme? Se zubní protézou se prostě blbě žvejká. Ježíši, tam byl i smeták!

Divák Prosím?

Homeless Moment! (Postaví kýbl do volného prostoru, odběhne a okamžitě se vrací se širokým smetákem, který zapíchne do kýblu) No, měli tam palmu. (Zálibně si prohlíží scénu, potom vezme z „křesla“ svůj baloňák a přehodí ho přes smeták.) Ted' už je to uplně přesný. Tak znova, jo? A pořád si představujte, že ste proděkan, ať se někam pohneme.

- Divák ("Vejde") Dobrý den.
- Homeless Dobrý den, pane proděkane.
- Divák Zajímají vás knížky?
- Homeless Ne!
- Divák Ne?
- Homeless Ale jo, jenže takle to nejde. Já jsem proděkan, vy jste já. Znovu.
("Vejde" a prohlíží si diváka.)
- Divák (Otočí se) Dobrý den pane proděkane.
- Homeless To mi děláte schválně, šéfe. Helejte: proděkan vejde a je na svého potenciálního zeťáka zvědavěj, že jo. Takže si ho prohlíží, zkoumá ho. A já, teda vlastně vy, jo? – Máte to? – Tak já vo něm samozřejmě vim, ale dělám, že nevím, protože muže ukázat, jak mám rád literaturu. Prohlížím si ty čist'oučké hřbety, ty nejsou vohmataný jako ve fakultní knihovně, rozumíte? A vybírám si, na kerou knížku šáhnu. Vytáhnu si Tomáše Akvinskýho, posvátně ho vtevřu a ty písmenka pohladim. Takle. (Předvádí) Pak ho zavřu a jemňounce ho zasunu zpátky do knihovny. A eště po něm tak namátkou přejedu rukou. Hřbetem. Jemně – jako dyž hladíte dětskou tvářičku, jo? Pak si šáhnu na Balzaca, ale toho nevyndám, jen tak vobdivuju tu krásnou vazbu a pak se leknu: G. B. Shaw, Svatá Jana – a s předmluvou! Voni jí skoro nikde nemaj s předmluvou, víte? Snad jen v divadelnim ústavu, a i tam je jí půlka vytržená. Tak tu zase vytáhnu, ale rychle, jo? Úplně jinak než Akvinskýho, nedočkavě, rozumíte, a hned jí vtevřu na tý předmluvě. Žádný hlazení, rovnou se dám do čtení, ať proděkan vidí, koho má na návštěvě! Vy víte, že stojí za váma, ale von neví, že to víte a v tom je vaše výhoda. Von si vás hned voblíbí, páč vidí, že z vás taky roste vzdělanec. A teď už jen čtete tu předmluvu a čekáte, až pozdraví, jo? Tomu se říká dramatická pauza, víme? A dál už je to stejný. Tak jedem, teď se to povede.
("Vejde" a prohlíží si diváka.)
- Divák (Zmateně a dost nešikovně předvádí etudu s imaginárními knihami až se konečně dostane ke "čtení předmluvy".)
- Homeless Dobrý den.
- Divák Dobrý den, pane proděkane.
- Homeless Vidím, že vás zaujala má knihovna.
- Divák Ano.
- Homeless (Napovídá) Máte tu zajímavé tituly.
- Divák Ano. Máte tu zajímavé tituly.
- Homeless Děkuji. Najdete zde několik opravdových literárních skvostů. Mohu se podívat, po čem jste sáhnul? (Kulhá a přitom si ukazuje na kyčli.) Endoprotéza! Tomu se

- řiká ozvláštnění postavy, to maj lidi rádi. Jed'te dál, děláte to dobře. Mohu se podívat, po čem jste sáhnul?
- Divák Po Svaté Janě.
- Homeless (Napovídá.) Předmluva!
- Divák Nikde jsem ji nesehnal s předmluvou.
- Homeless Skutečně?
- Divák Jen v Divadelním ústavu, ale i tam jí polovina chyběla.
- Homeless (Nadýchne se, ale divák ho nepustí ke slovu.)
- Divák A přitom předmluvy jsou u Shawa tak důležité, že?
- Homeless (Udělá na diváka uznalou grimasu, opět vstoupí do role, nadýchne se, ale divák ho opět předejde)
- Divák Často mívám při četbě Shawa pocit, jako by pro něj byla stěžejní právě myšlenka zpracovaná v předmluvě a vlastní divadelní text je jen jakým-si jejím doplňkem.
- Homeless (Znovu chce mluvit, ale dopadne to jako minule.)
- Divák Skutečně skvěle vybavená knihovna.
- Homeless (Ani v této chvíli se nedostane ke slovu.)
- Divák Závist je jistě zavrženíhodná vlastnost, ale za to, že vám tuto knihovnu opravdu závidím, se snad stydět nemusím.
- Homeless (Doslova mu vpadne do řeči.) Ne, to jistě ne, mladý muži, ale teď se posaďme. (ukáže na židli a divák si sedá, jako by to bylo opravdové křeslo.) Teda šéfe, že vy ste vod divadla, co?
- Divák Ale ne, vůbec ne. Myslíte, že mi to šlo?
- Homeless Šlo? Prej šlo! To je slabý slovo!! To byla bomba! Dyk vy ste talent! Velikej talent!! Měl byste se mnou vobčas zajít do hospody. My dva bysme spolu zahráli klidně i Vojnu a mír.
- Divák A jak jste dopadl u proděkana?
- Homeless Ale jó, dobře to dopadlo! U Wendy sem zůstal a hlavně – na tu stáž sem vodjel! A zrovna dyž sem se vrátil, jedna firma hledala... no zkrátka – mě.
- Divák Vás?!!
- Homeless Jo! Podali si inzerát: Mladá, dynamicky se rozvíjející firma hledá manažera, závorka, řízení projektů pro zahraničního zákazníka, konec závorky. Požadujeme kreativitu, časovou flexibilitu a schopnost řídit kolektiv. Jazykové vybavení podmínkou. No to bylo přesně pro mě! Uplně přesně! Tak sem vyrazil na konkurz. Šéfe, teď uděláme ten konkurz, jo? Pro vás to bude hračka, vy ste rozenej herec.
- Divák Ale tak...
- Homeless No né, fakt, dyk před tím ste to hrál líp než já, a to je co říct, to vám teda garantuju! (Upravuje scénu.) Tak. Moderní kancelář, jo? Stůl, takovej jako

z kosmický lodi, tedle je hranatej, ale představte si, že je to taková ledvina. Veliká stříbrná ledvina. Za ní křesílko na kolečkách (jedna ze židlí) a před ní židle. Pěkná, jo? Ale křesílko to není. Tady v rohu bylo takový velký pohodlný křeslo a u něj servírovací stolek. A vy šéfe, budete hrát toho šéfa, co nás měl vyzkoušet. (Pokyne mu k židli, divák si sedá.) Já sem přišel slušně voháknutej, já počkejte, uděláme to i s kostýmama, jo? Já sem byl včera shánět víte? V obchodáku! Tam se ale shání blbě, to mi věřte, u východu na vás číhá hlídač s pistolí a ten si každýho tak prohlíží... A mě teprve! No ale prošel jsem! (Z igelitky vytáhne ještě nepoužitou košili v sáčku, vyndává jí a za provizorním paravánem, tvořeným balonákem na smetáku si ji obléká.) Jau!!! Jéžiš, teda já nevím, proč ty košile dycky tak sešpendlej. Dyk to dá tolik práce všechno to vytahat... Já sem na dnešek spal v ubytovně charity, sice to pár šprdlíků stojí, ale zas tam dostanete polívku a hlavně – můžete se tam vykoupat v teplý vodě, tak sem i čistej. Vymydlenej jak mimino! A vostřihanej, voholenej. To je důležitý, páč dybych smrděl jak bezdomovec z hlavního nádraží, nikdo by si ke mně v hospodě nepřišel a měl bych po živobytí. (Ukazuje se v nové košili.) Tak už sem. Dobrý, ne? Hele! (Z tašky vyndá deodorant.) Tudle sem byl shánět v tržnici. (Foukne si do podpaží a přivoní.) Dokonalost sama. (Přejde na forbínu a foukne do lidí.) Ať si taky užijou né? Vo diváka musíte pečovat, to není jen tak, divák nosí peníze. Jé!!! Já mam i kravatu, koukněte, tu sem měl teda už párkrát na sobě, ale furt je jak nová. (Z tašky vytáhne pěknou kravatu a uváže si jí.) Vidíte? Už kolik let to nepotřebuju a jak mi to de. A bez zrcadla! Někerý věci zkrátka nezapomenete. Tak. My sme čekali v místnosti před tou kanceláří, jo? Potom vylez takovej zoufalec, celej se klepal, ve vobličejí rudej a zpocenej, no dostal asi pořádně zabrat, a hned mazal pryč. Ani nepozdravil. A za nim vylezete vy a řeknete: „Tak další. Třeba vy.“ A ukážete na mě, jo?

Divák Tak další! Třeba vy.

Homeless Jo. Tak já sem vešel a tady, v tom pohodlným křesle, seděla baba jako hrom. Taková pěstěná, fakt pěkná pětaticítka a ta ani necekla. Jen cucala tonic a sledovala cvrkot. Ale jak seděla! A jak se tvářila!! Hned sem věděl, že šéf je tady vona. A ten šašek se před ní naparoval jako páv. Dusil ty ubožáky, co se přišli ucházet vo místo a vysloveně se v tom rochnil. Prase jedno. Vod začátku mi byl nesympatickej. (V roli.) Dobrý den. (Radí.) Zeptejte se mě, jak se menuju.

Divák (Sedá si.) Jak se jmenujete?

Homeless Třeba Vy.

Divák Prosím?

Homeless Říkal jste, že další má jít Třeba Vy a ukázal jste přitom na mě. Tak se asi menuji Třeba Vy... (Napovídá) Ted' buďte tvrdej a sarkastický.

- Divák Podívejte se, mladý muži, jestli jste chtěl dělat konkurz na místo komika, spletl jste si firmu. Až se budu chtít zasmát, zajdu si do kina. Pokud chcete pracovat u nás, řekněte mi vaše jméno a příjmení.
- Homeless Patrik Černý. (Napovídá.) Vzdělání.
- Divák Nejvyšší dosažené vzdělání?
- Homeless Ale tohle už nemůžete myslet vážně. Člověče, vždyť vy jste naprosto nepřipravený! Uvědomujete si vůbec, že jste vizitkou firmy? Že jste první, s kým se potenciální zaměstnanec setká? Mohu Vás ujistit, že do firmy plné hochštaplerů jako jste vy, nastoupit nehodlám. Posílal jsem vám Curriculum, vyplňoval jsem poměrně podrobný dotazník a číst snad proboha umíte. Nevím jak váš, ale můj čas je drahý. Pamatujete si ještě moje jméno?
- Divák Samozřejmě.
- Homeless No? (Napovídá.) Nevíte!
- Divák Émmm....
- Homeless To nejste schopný udržet informaci ani pár sekund? Rovnou si poznamenejte, že nejsem vhodným kandidátem na vámi nabízenou pozici. Kdybych totiž do vaší firmy nastoupil, ujišťuji vás, že moje jméno byste si pamatoval do smrti. (Obrátí se k němu zády a mluví s "babou".)
Omlouvám se. Měl jsem na vaši firmu skutečně vynikající reference, ale...
(Zahledí se na Diváka a zavrtí nevěřícně hlavou.) Doufám, že budu mít příležitost setkat se s vámi za příznivějších okolností. Nashledanou. (Odchází.)
- Divák Na shledanou.
- Homeless S vámi snad raději ne.
- Divák Člověče, vy jste to místo nechtěl!
- Homeless Právě že chtěl a moc. Věděl sem, že musím zapůsobit na šéfků. Ten šásek vůbec nebyl důležitý, to mi bylo jasné hned, jak sem se tam rozhlídl. Proto sem ho tak zpražil. Aby ona věděla, že nejsem zvyklý dělat s takovejma nulama jako je von. A ty blbosti, co by se mě na ně ptal, tak ty sem jim dával písemně. A pane, vysvědčení z Princetonu, to je nějaký doporučení!
- Divák A jak to tedy dopadlo?
- Homeless Dobře! Hned druhý den mi volal, menoval se Hora, Jan Hora, a prej kdy můžu nastoupit. No moh sem hned, ale řek sem, že od prvního příštího měsíce. To bylo za dva tejdny. Zatím sem vytáhnul z Wendy, teda vlastně spíš z jejího tatíka, nějaký prachy a perfektně sem se voháknul. No manažer přece nemůže chodit jako šupák, že jo? - To dá rozum. No a taky sem si tu firmu voťukal jak to jenom šlo a trefil sem se. Ta dáma byla majitelkou a ten čičmunda byl jen taková nicka, taková holka pro všechno. Ale každej se ho tam bál, páč von donášel šéfový, víme? Já sem dal řeč s chlápem z recepce a to víte, tydle vrátňý, ty vědi vo všem, co se kde ve

firmě šustne, kdo s kým tó... kamarádí, jó, a tak. No tak sem nastoupil a hnedka sem potkal Horu. Čekal na mě v mé kanceláři a byl takovej žoviální, jak to tydle týpci uměj. A představte si, moje kancelář byla zrovna ta, co se v ní dělaly ty pohovory. Tak to tu ani nemusíme předělávat. Dovedla mě tam asistentka ředitelky a prej: „Paní ředitelka je dnes mimo, máte se zatím zabydlet, pane Černý.“ Vlezu dovnitř a za stolem, za mym stolem, sedí Hora. Pojte. Sedíte za stolem a ste takovej bodrej, kamarádskej jo? Počkejte eště. Von neměl sako. Jenom košili s kravatou a široký kšandy. Dyž už to děláme s kostýmama, nemoh byste bejt jenom v košili?

- Divák No tak dobře. Já mám dokonce kšandy! (Sako si pověsí na opěradlo volné židle.)
- Homeless Šéfe, to nemá chybu! Vy máte přesně takový kšandy jako měl von. Fakt! Tadle židle tam už nestála, to dá rozum. A hned si se mnou chcete tykat, jako že je to tak ve firmě zavedený, jó? (Obléká si Divákovo sako a odchází "za dveře")
- Divák Počkejte! To je moje sako!
- Homeless Ale dyk já vim, jenomže sme řekli, že to hrajeme v kostýmech a Hora byl v košili a kšandách a já byl voháknutej do toho novýho vobleku, co jsem si koupil. To sem vám přece barvitě popsal, nebo ne?
- Divák Ano, to ano....
- Homeless Tak vidíte.
- Divák Dobře ale...
- Homeless Šéfe, dyk sem vám jasně říkal, že sem se včera koupal. A vzal sem si dokonce fungl novou košili, tak co furt máte...
- Divák No tak... tak pojd'te, ať to máme za sebou.
- Homeless (Vejde, zastaví se a udiveně se dívá na Diváka)
- Divák (Vstane, podává mu přes stůl ruku.) Tak tě tu vítám, Patriku.
- Homeless (Studeně se na něj dívá, podanou ruku jako by neviděl.)
- Divák (Vystoupí z role, ale ruku nechá napřaženou.) Co je? Něco dělám špatně?
- Homeless Ne, dobrý, dobrý, jed'te dál!
- Divák My si tu ve firmě všichni tykáme, tak...
- Homeless Nechte laskavě na mě, pane Horu, s kým si budu tykat a s kým vykat. (Hora ruku stáhne a sedne si.) Sedíte na mojí židli.
- Divák Čekám tu na tebe, abych tě přivítal a uvedl do firmy, to je... takovej můj job. Já jsem Honza. (Znovu vstane a napřáhne ruku k pozdravu. – Znovu žádná reakce, opět ruku stáhne a sedne si.)
- Homeless (Velmi důrazně:) Sedíte na mojí židli pane Horu!!
- Divák No jo, nechal jsem ti pohodlnější křeslo, protože tě musím seznámit s tím co a jak ve firmě funguje.
- Homeless (Pomalu Diváka obchází a když je za ním, prudce vykřikne.) VSTYK!!

- Divák (Opravdu se poleká a ze židle doslova vystřelí. Homeless postupuje proti němu, Divák před ním couvá, čímž mu uvolní místo za stolem. Homeless sáhne do kapsy, vyndá papírové kapesníky a jedním štitivě židli otře. Zmuchlaný kapesník zahodí na zem.) Dobrá, dobrá, tak budu sedět pohodlně já. (Jde ke "křeslu".)
- Homeless K tomu křeslu se vůbec nepřibližujte! Tohle křeslo tu bude výhradně pro paní ředitelku. (Zdvihne sluchátko telefonu.) Jaké je sem vlastně číslo? (Napovídá.) Nevíte.
- Divák Já vlastně ani nevím.
- Homeless Do pěti minut očekávám na svém stole papír s mým telefonním číslem, faxovým číslem a E-mailovou adresou. Do patnácti minut budu mít od vás v mailu směrnice, které jste mi tu chtěl recitovat. Do hodiny budu od vás stejným způsobem informován o způsobu komunikace a všem podstatném o informačních kanálech uvnitř firmy.
- Divák Ale to přeci...
- Homeless Své názory si nechte na brainstorming, tam budete mít dostatek prostoru.
- Divák Co prosím?
- Homeless (Poprvé mile, až nepříjemně mile.) Běží vám čas, pane Horo.
- Divák Jo. - Ano, jistě, pane Černý. (Vycouvá.)
- Homeless Tak. Teď se vracíte s tím papírem. Trvalo to vosum minut, rozumíte, vosum, ale my to mužem udělat hned. Tomu se říká divadelní zkratka.
- Divák Ale já nemám žádný papír.
- Homeless JAKO!! Voni vědi, že je to jenom jako. Dyby měli v každém představení uškrtit Desdemonu dovopravdy, nikdo by to nedělal.
- Divák Dobře. (Vejde.) Tady nesu číslo telefonu, faxu a adresu vašeho E-mailu.
- Homeless (Podívá se "jako" na hodinky) Trvalo vám to osm minut.
- Divák Osm? Tak to jde, ne?
- Homeless Měl jste tu být za pět minut. Trvalo vám to sto šedesát procent zadaného času.
- Divák Sto šede... Dřív jsem to opravdu nemohl stihnout.
- Homeless Chcete mi naznačit, že na svou práci nestačíte?
- Divák Ne! To ne! Ale musel jsem oběhnout několik lidí, než jsem sehnal váš E-mail.
- Homeless Vy neumíte používat telefon, pane Horo?
- Divák Ale samozřejmě, já... myslel jsem... těch pět minut... jako že myslíte... prostě chvíli,... že tím myslíte, aby to netrvalo dlouho.
- Homeless Možná vám to bude připadat podivné, ale když říkám pět minut, myslím tím pět minut. (Podívá se na hodinky.) Ty směrnice by tu měly být za šest minut. Tentokrát jste rozuměl? Šest minut!
- Divák Ano. Ale pane Černý, já to každému říkám. Sedneme si spolu a já každému všechno vysvětlím ústně. Je to takové... bezprostřednější, ...

Homeless Prosím?!!

Divák Já vám to napíšu. Ale to asi nestihnu... za šest minut.

Homeless (Podívá se znovu na hodinky.) Už jen za pět, pane Horo. Čas letí! Dobře, nechci vám dělat potíže. Kolik času na to potřebujete?

Divák Já nevím... půl hodiny?

Homeless Tak podívejte, pane Horo, nejprve mi dodáte ty informace o komunikaci uvnitř firmy a než si to prostudují, můžete v klidu pracovat na své úvodní přednášce. Budete tak na to mít víc času, co říkáte?

Divák (Za sebe.) Mám začít trochu šplhat?

Homeless Ale jó, můžete.

Divák Tak mi hod'te tu poslední větu. (Pauza) Prosím vás.

Homeless Tak podívejte, pane Horo, nejprve mi dodáte ty informace o komunikaci uvnitř firmy a než si to prostudují, můžete v klidu pracovat na své úvodní přednášce. Budete tak na to mít víc času, co říkáte?

Divák Ano. Jistě. To je rozhodně nejvhodnější postup. Já to zařídím. Neprodleně! (Důležitě.) Zvednu trubku a callnu na výpočetku. Mohu rovnou od vás? - Aby se to zbytečně nezdržovalo.

Homeless (Blahosklonně pokyne k telefonu.)

Divák Jako!! (Markýruje práci s telefonem.) Honza. Potřebuji v nejkratším možném termínu popis informačních kanálů uvnitř firmy.

Homeless ("Šeptem") Spěchá to.

Divák Velice tospěchá. (Pauza.) Možná vám to bude připadat podivné, ale když říkám, že tospěchá, tak tím myslím, že tospěchá!! Začněte na tom pracovat ihned. Je to pro pana Černého, tak sebou koukejte hodit!

Homeless Pane Horo, já mám flexibilní spolupracovníky rád a vy, jak vidím, jste opravdu velmi flexibilní. Zmíním se o tom před paní ředitelkou.

Divák Ano. Děkuji. Jdu pracovat na vstupních informacích pro vás. (Odchází.)

Homeless Pane Horo, jaká je linka na výpočetku?

Divák 3620.

Homeless Děkuji. (Po divákově "odchodu" telefonuje.) Výpočetka? Patrik Černý. Chlapi, teď ode mě volal ten Hora. Asi se chtěl přede mnou předvádět nebo co. Nebo je takhle máklej normálně? Ne, já jen, že to zas tak moc nespíchá. Prostě až vám vyjde chvilka, tak mi to mailněte, jestli je to někde v elektronický podobě. Co? Není? Tak já zajdu a ty základní věci mi řeknete, nechci vás zdržovat psaním nějakých zbytečných nesmyslných elaborátů. No jasně, že mi to stačí. Tak jo, díky. (Vstane a vystoupí z role.)

Tak tohle byla trefa hned na startu. Chlapi z výpočetky, ty se znaj se všema.

- Choděj po všech kancelářích, páč počítače sou všude, že jo. A hned taky všem řeknou, že Hora je nafoukanej blbec a já že sem celkem v pohodě.
- Divák Ale proč jste ho takhle shodil? On se jen snažil vyhovět vám! Sám jste po něm chtěl, aby to bylo rychle...
- Homeless Ne. Snažil se šplhnout si, protože mu doklaplo, kde je jeho místo. A to je velkej rozdíl. Velkej rozdíl!! Jako se při konkurzu předváděl před ředitelkou a mě chtěl vydusit, teď se předváděl přede mnou a tahal za kšandy kluky z výpočetky. Tak sem ho sejmul.
- Divák To ale nebylo moc fér.
- Homeless Fér? Člověče, nenechte se vysmát! Fér!! Dyž chcete nahóru, musíte bejt schopnej, rozumíte, schopnej a tvrdej, a ne fér. No tak dál. Přestavěl sem trochu nábytek – jen tak aby bylo vidět že se s nim hejbal a vobjednal sem palmu – to se ženskéjm líbí a já sem chtěl, aby se ředitelce u mě líbilo! Za hodinku přijela dodávka s tou palmou. Přivez jí takovej, no... takovej lidovej chlapík, ale byl celkem fajn. Zvládnete ho zahrát? To je uplně jiná role než Hora! Ale jo, vy to zvládnete, takovej talent...
- (Sedá si za stůl a pokyne Divákovi.)
- Divák (Vláci kýbl se smetákem a kabátem.) Brej den! Pan Černý? – Vezu vám palmu!
- Homeless Fajn! Tak rychle jsem vás ani nečekal.
- Divák Náš zákazník – náš pán. Kam jí postavíme?
- Homeless Třeba sem k oknu. (Levý portál.)
- Divák (Pachtí se s palmou, postaví ji na místo a odchází. Ve dveřích se ještě v roli otočí.) Na shledanou.
- Homeless No neřikal sem, že to zvládnete?
- Divák Dobrý?
- Homeless Skvělý!!! Ale teď mě napadlo... Pojte, zkusíme to ještě jednou.
- Divák (Odnese palmu znovu za dveře, postaví ji, znovu „nastoupí“ do role, vezme palmu a vchází.) Brej den! Pan Černý? – Vezu vám palmu!
- Homeless Fajn! Tak rychle jsem vás ani nečekal.
- Divák Náš zákazník – náš pán. Kam jí postavíme? (Pokračuje v chůzi do levého portálu.)
- Homeless Támhle do kouta. (Ukazuje do pravého portálu.)
- Divák (Palmu postaví na zem, podívá se s výčitkou na Homelesse a chce ji přetáhnout.)
- Homeless Pozor na koberec!!
- Divák Promiňte. („Palmu“ zvedne a přenese, je evidentně rád, že to má za sebou. Odchází, ve dveřích se ještě obrátí a pozdraví důrazněji než minule.) Na shledanou.
- Homeless Nóóó! – Teď ste byl ještě lepčí než před tím! Ale přece jen...
- Divák Co?!

- Homeless No né, dobrý to bylo, fakt! Výborný, ale... To víte, divadlo je řehole... Přid'te znovu.
- Divák (Odnese palmu znovu za dveře, postaví ji, znovu „nastoupí“ do role, vezme palmu a vchází.) Brej den! Pan Černý? – Vezu vám palmu!
- Homeless Fajn! Tak rychle jsem vás ani nečekal.
- Divák Náš zákazník – náš pán. Kam jí postavíme? (Čeká u dveří.)
- Homeless Sem. (Ukazuje do levého zadního kouta.)
- Divák (Znovu přenáší palmu, už dost neochotně. Postaví ji na místo a odchází, ve dveřích se ještě otočí a pozdraví – teď už velmi důrazně.) Na shledanou.
- Homeless Ne!! Támdle ten kout byl nejlepčí. (Ukazuje pravý portál.)
- Divák (Beze slova se vrátí pro palmu, přenesení ji do pravého portálu a chce odejít.)
- Homeless No počkejte, to by nešlo! Musíte to udělat celý. I s příchodem!
- Divák (Teď už je opravdu vytočený, popadne palmu, jde s ní za dveře, tam kýblem jen bouchne do podlahy a hned s ním přichází do kanceláře. Bez pozdravu vejde, palmu postaví do pravého portálu a rychle odchází. Ve dveřích už nezastavuje ani se neobrací.) Nashle!!!
- Homeless Tak vidíte, že jste to zvládnul! No jo, i takovýdle role musí někdo hrát. Ale dělal ste to pěkně! Fakt! (Obrací se na diváky.) Že jo? Vidíte? Taky se jim to líbilo! No a pro dnešek sem byl hotov.
- Divák A co pan Hora?
- Homeless Ten? Těsně před tím, než sem šel domu, mi přines ten svůj elaborát.
- Divák Sjedem si to!
- Homeless No tak jo. Já už jako vodcházím...
- Divák (Vejde.) Pane Černý, přinesl jsem vám ty vstupní informace.
- Homeless Položte mi to na stůl, jsem už na odchodu. Zítra se na to podívám.
- Divák (S „přelaskavým“ úsměvem se snaží vrátit Homelessovi minulou situaci.) Ale paní ředitelka chtěla, abych vás seznámil zevrubně s chodem firmy už během dneška. Zítra chce hned od rána začít pracovat na novém projektu.
- Homeless Dejte to sem, člověče, prostuduju si to doma. To, že kvůli vám musím přehodnotit svůj osobní program, je vám snad jasné. Jasné je doufám i to, že bych byl skutečně nerad, aby se z toho stalo pravidlo.
- Divák Ano, jistě, pane Černý. (Velká pauza, během které chce Černý odejít, ale Hora ho nemíní pustit.)
- Homeless Potřebujete ještě něco, pane Horo?
- Divák Já? Ne!! Myslel jsem jen, kdybyste snad něco potřeboval vy... (Stále ještě má pocit vítěze.)
- Homeless Ano. Potřebuji teď... (Velmi laskavě, přehnaně laskavě.)
- Divák Jistě, já poslouchám.

- Homeless (Velmi drsně.) ...ušetřit někde čas, o který jste mě právě připravil!
- Divák Áééhmm... Ano. Přirozeně. Omlouvám se. (Otevírá mu imaginární dveře.)
Prosím, pane Černý. Tudy. Na shledanou zítra, přeji příjemné odpoledne.
(Homeless „odchází“.) Tedy vy jste mu dal, chudákovi.
- Homeless Smlsnul sem si na něm až ráno. Šéfová se mě před nim ptala, jestli bylo všechno v pořádku a jestli mi Honza vysvětlil všechno potřebné.
- Divák Ano. Pan Černý si přál vstupní informace písemně, tak jsem mu je vypracoval.
- Homeless Píšete někdy dopisy obchodním partnerům?
- Divák Ano... Tedy někdy... Občas... Já jsem... flexibilní, tak dělám, co je zrovna potřeba.
- Homeless Hm.
- Divák A to je všechno? Říkal jste, že jste si na něm smlsnul...
- Homeless No, dyž vodešel, ředitelku zajímalo, proč sem se ho ptal na ty dopisy. A já povídám:
Protože pan Hora neovládá pravopis, což může v obchodní korespondenci firmu naprosto zbytečně poškodit. Ale možná to bylo tím stresem. A vona: Stresem?
Chtěl jsem po něm, aby zjistil moje telefonní číslo, fax a E-mailovou adresu. Dalo mu to dost zabrat. Měl jsem si to sehnat sám, aby měl na tohle klid. (Ukazuje „papír“.)
- Divák No, to jste mu tedy opravdu moc nepomohl.
- Homeless Ale já sem mu přece nechtěl pomáhat! Chtěl sem pomoci sobě a né Horovi.
- Divák Hm. A co bylo dál?
- Homeless Vobčas sem ho před Jane takhle shodil... Jo! – ředitelka se jmenovala Jana, ale dyž sme se sblížili, začal sem jí říkat Jane. Tak teda párkrát sem ho shodil, ale dycky sem eště navrch poznamenal, že se jako snaží, ten Hora, že to určitě nechce flákat, ale že mu to zkrátka moc nejde. Že mu vlastně nejde skoro nic. A dyž říkala, že ho nemůže vyrazit, páč spolu začínali a dycky byl loajální, tak sem si řek, že jí musím nák přesvědčit a hned sem vo tom začal dumat.
- Divák Moc jste se s tím asi nepáral, co?
- Homeless Ba jo. Potřeboval sem ho zkoupat nák efektně. Lidi ho neměli rádi a báli se ho, páč von byl práskač, to už sem říkal. Bylo mi jasné, že dyž ho sejmu, hodně lidem se tím zavděčím, ale hlavní je, aby si ty lidi uvědomili, kde je moje místo a kde jejich. To je strašně důležitý, aby každej dycky věděl, kde je jeho místo, vid'te pane? (Opožděnému divákovi, který ho na začátku vyhodil ze svého místa.)
Zkusil sem se přihlásit do jeho pošty a na druhý pokus sem tam byl.
- Divák Jak jste to dokázal? Bez hesla...

- Homeless Jednoduše. Helejte, von měl na stole rámeček na fotky ve tvaru srdce. (Kreslí do vzduchu srdce.) Manželka, dcerunka. Tak sem zkusil jejich křestní ména. Schválně, šéfe, hádejte, kerý to bylo!
- Divák Manželka?
- Homeless Taky byste se trefil až napodruhé! Tak teda: začal sem Horovi šmírovat poštu a zjistil sem, že si dopisuje s ňákou rozvedenou paničkou a sem - tam u ní přespí.
- Divák Hora?!?
- Homeless Jo, Hora. Přitom měl na stole manželku v srdíčku. A to ještě v práci doleжал za Jane!
- Divák Tak on ten Hora byl sukničkář...
- Homeless Co vás nemá, já myslím, že von si jen léčil svůj padesátnickej komplex. Druhá míza, né? Jenže pak udělal chybu. Úplně školáckou chybu. A tím mi nahrál na smeč. Von totiž jednou poslal služební dopis Jane - místo zákazníkovi.
- Divák Ale to je přeci normální omyl, to se může stát.
- Homeless Normální omyl! No jistě, to se vopravdu může stát. Jane mu to volala a ještě si z něj dělala srandu. Hora se hned přiběh vomluvit. Pojte, přídete se vomluvit a u Jane, teď jsme jako u Jane, budu náhodou taky já.
- Divák Jo. Já, tedy pan Hora, přicházím. („Vejde“) Dobrý den, pane Černý, nevíte, kde je Janička?
- Homeless No tady! Já sem teď Jane a sedim za stolem, ale taky sem já a stojim takle vedle. Dvojrole, rozumíte? – To je moje specialita.
- Divák A to budete hrát i ženskou?
- Homeless Jo. V antickém divadle taky hráli všechny role chlapi – a jaký to bylo divadlo!
- Divák Dobře. Tak já znovu přicházím... (Znovu „vejde“. Janičko! Jdu se ti omluvit za ten omyl s poštou.
- Homeless Ale to nic, Honzo. (Přeběhne na „své“ místo) Jenom stojim a koukám, jo? Nevraživě! (Rychle se vrací za stůl.)
- Divák Já nevím, jak se mi to mohlo stát.
- Homeless Stalo se. (Přeběhne, otráveně obrátí oči v sloup, znovu se rychle vrací za stůl.)
- Divák To je tím, jak na tebe pořád myslím.
- Homeless (Jen se usměje. Přeběh.) A já už začínám bejt vytočenej, jo? (Předvádí.) Tomu se říká nonverbální herectví, vidíte? Nic neříkám, ale musí bejt jasný, co to se mnou dělá. (Přeběh za stůl.) Hlavně nezapomeň poslat to taky tomu zákazníkovi.
- Divák Ano. Hned. Už běžím! (Odejde, ale hned se vrací v civilu.) Takže se vlastně nic nestalo.
- Homeless Ten den ještě né, ale hned druhý den ráno sem si přivstal, abych byl v práci dřív než Hora a z jeho počítače sem přeposlal Jane jeden z těch jeho líbesbrífů.

Takovej dost hustej, v kerym jí vymenovával, co všechno s ní večer hodlá dělat, jak si to spolu pěkně užijou a že bude její hřebeček a vona zase jeho klisnička, no prostě síla. Řeknu vám, Jane byla naježená jak dikobraz. Vona totiž ta Horova bokovka se taky menovala Jana, takže to fakt sedlo. Já sem hned vysek etudu jak národní umělec a řval sem, že du Horovi rovnou cestou rozbít hubu. Ale Jane byla přece jen formát a tak povídá, nech ho bejt, stačí, když ho vyrazíš.

Divák A jak jste mu tu výpověď zdůvodnil?

Homeless (Sedne si za stůl a pokyne divákovi, aby vešel jako Hora.) Eště nic nevíte. Jen sem si vás nechal zavolat. Takže přidete zvesela.

Divák Jo. (Vejde.) Dobré ráno, pane Černý. Co potřebujete?

Homeless Myslel jste to vážně?

Divák Co?

Homeless Vy máte tu drzost se ještě ptát co?

Divák Pane Černý, já vám vůbec nerozumím!

Homeless Mám na mysli tenhle E-mail pro paní ředitelku!

Divák Ale to přece... to není pro paní ředitelku!

Homeless Podívejte se na adresu. (Divák si konsternovaně sedá.) Jestli to byl další omyl, je to jenom na okamžitou výpověď. Ale jestli to omyl není, tak ti navrch rozbiju hubu!!! (Zvedá ho ze židle.) Ty... ty... ty HŘEBEČKU! Tady jsi skončil! Rozumíš mi? Skončil!!!

Divák Ale pane Černý, to opravdu nepatřilo Janičce!

Homeless Komu?!!!

Divák Tedy... paní ředitelce! To je pro moji... přítelkyni. Nechápu, jak se mohlo stát... Já... já to Janičce vysvětlím, já se jí hned omluvím.

Homeless Nevysvětlíš a neomluvíš! Nechce s tebou mluvit. Tady je výpověď pro hrubé porušení pracovní kázně a ať už tě tu nevidím! Nikdy!!

Divák Ale já opravdu...

Homeless VEN!!! (Vystoupí z role.) Tvářil se jak bulík. – Trefil ste to perfektně.

Divák A vy se mu díváte? Uděláte na něj podraz, potom ho seřvete jak malýho kluka a ještě ho připravíte o zaměstnání! V jeho letech to není legrace...

Homeless Byl na mě drzej když sem byl u konkurzu! A to neměl dělat! Byla to jeho chyba. Jenom jeho!! Navíc sem ho k ničemu nepotřeboval, bydlel sem u Jane, bral sem slušný prachy...

Divák Počkejte, kde že jste bydlel?

Homeless No u Jane! Před chvilkou sem říkal, že jsme se sblížili!

Divák Ale chodil jste přeci s tou... Wendy!

Homeless Dávno né! Proděkana už sem nepotřeboval a Wendy mi neměla co nabídnout!

Divák Měla vás ráda!

Homeless   Ráda! S tím se děte bodnout. Lásky se nenajíte a auťák si za ní taky nekoupíte.
A Jane mi ho koupila. Mercedes. Kabriolet.

Divák   A co jste navykládal Jane? Taky „takový ty chytrý intelektuálský kecy?

Homeless   Kdepak, romantika! Kytka, verše...

Divák   Verše?!!

Homeless Ruku položím si do koberce mechu.
Ruku položím si, utekli jsme spěchu.
Horkou dlaní vnímám rytmus tvého dechu.

Hlavu položím si do koberce mechu.
Hlavu položím si, utekli jsme spěchu.
Jediné co spěchá, rytmus tvého dechu.

Celý ponořím se do koberce mechu.
Celý ponořím se, utekli jsme spěchu.
Políbím tě a zardousím rytmus tvého dechu.
(Básničku říká divačce v první řadě.)

Divák Tedy pane Černý, od vás bych nečekal, že budete číst básničky.

Homeless Dyž mi to pomůže, naučím se je i nazpaměť, jak vidíte.

Divák A jak se vám vlastně stalo...

Homeless Že sem teď dole? Že sem spadnul na hubu?

Divák Nechtěl jsem to tak přímo...

Homeless Wendy věděla, že před ní sem měl Katy. A dyž sem se vodstěhoval, jako dvě vopuštěný, podvedený chudinky si náramně porozuměly. Staly se z nich veliký kámošky.

Divák A řekly to Jane.

Homeless Jó, dyby jen řekly, to bych nejspíš ustál. Sehrály na mě takový divadýlko, že na něj do smrti nezapomenu!

Divák Bylo to zlý?

Homeless Zlý? – Pro ně to musela bejt sranda největší. (Velká pauza.)

Divák Jestli o tom nechcete mluvit...

Homeless Ale klidně, teď už je to fuk. Vyčíhaly si nás takle zvečera, dyž sem čekal na Jane před butikem a zrovna jak vycházela ze dveří a celá zářila spokojeností, kde se vzala - tu se vzala Wendy! Pověsila se mi kolem krku a začala mě líbat. Přisála se ke mně jako klíště, vůbec nic sem nemoh dělat. Jane se nejdřív zarazila, celá vopařená na nás zírala, ale pak k nám vyrazila. Viděl sem, že je zle, že to vodnesu já a ne Wendy, ale dyž byla na pět kroků vod nás, najednou se zjevila Katy. Skočila po Wendy a začala s ní cloumat a rvát na celou ulici:
“Ty děvko, já s ním čekám dítě a tys mi ho přebrala, jsi mrcha! Slyšíš? Mrcha!!!“
A Wendy na ní:

“Ty chudinko, já s ním taky čekám dítě, na tebe se vykašlal! Já mu můžu nabídnout peníze a kariéru, ty gravidní nulo!!“

No ječely tam na sebe jak dvě bosorky! Lidi z celé ulice se votáčeli, hrozná scéna!

- Divák A co jste dělal vy?
- Homeless Vůbec na nic sem se nezmoh. Stál sem mezi nima jak tvrdý y. Potom se vo mě začaly na tý ulici přetahovat. Roztrhly mi sako a pak i košili. Jane chvíli sledovala cvrkot a najednou nasedla do auta jako dyby mě vůbec neznala a klid'ánko si vodfrčela. Ty dvě saně mi eště na rozloučenou ubalily dvě facky, každá z jedný strany, a v pohodě vodkráčely s nosama nahóru jako nejlepší kámošky.
- Divák Tedy to je situace!! (Vytáhne smeták z kýble a hraje s ním Katy a Wendy, předfíkává při tom i jména postav, které právě předvádí.)
- Katy: Ty děvko, já s ním čekám dítě a tys mi ho přebrala, jsi mrcha! Slyšíš? Mrcha!!!
- Wendy: Ty chudinko, já s ním taky čekám dítě, na tebe se vykašlal! Já mu můžu nabídnout peníze a kariéru, ty gravidní nulo!!
- Jane: (Strčí smeták do ruky Homelessovi, přinese židli, „nasedne“ a „odjede“ za Homelesse, nezapomene ani na zvuk motoru a řazení, potom se vrací k Homelessovi a bere mu z ruky smeták a pokračuje.)
- Katy: (Rukávem – jakoby rukou – dá Homelessovi „facku“.)
- Wendy: (Druhým rukávem facka z druhé strany, potom se smetákem „odkráčí“.)
- To tvrdý y jste trefil perfektně. Úplně to vidím. To je scéna jak z filmu.
- Homeless Pěkně blbýho filmu, to vám teda povim.
- Divák A co bylo dál? Co jste udělal?
- Homeless Musel sem to vysvětlit Jane, to dá rozum. Jenomže já vám nemoh chytit taxík. Každěj jen přibrzdil, ale dyž mě uviděl, zase šláp na plyn. No nedivte se, vypadal sem fakt hrozně. Navíc sem neměl u sebe ani floka, a taxikář, dyž už někerej zastavil, tak mě vokouk a chtěl napřed vidět prachy, jako že na tu cestu mam, rozumíte. Nakonec sem jednoho přece ukecal, to už byla uplná tma, že sem po tahu, prachy sem prochlastal a že mu je dám doma. Jenže to sem narazil. Moje klíče zustaly v autě, takže sem domu pro ty prachy nemoh. Zamčeno, vokna zhasnutý a na zvonění se nikdo nevozval. Taxikář si myslel, že na něj hraju levou a vyrazil mi zub. Tady, podívejte. Navíc sem po tý ráně upad do bláta a rozbily se mi brejle. Vypadal sem jak nákej Homeless. A eště mi sebral hodinky, gauner jeden. Prej – za tu cestu! Nechal mě tam ležet v blátě a zmizel. A zlatý rolexky s nim. Nejdražší taxi v mym životě.
- Divák Po tom, co se stalo... nemůžete se Jane divit, že se naštvála.
- Homeless Ale já sem se přece nedivil. Jenže sem myslel, že to nák srovnám a vyžehlim. Zkusil sem to teda druhej den, a to sem se přepočítal. Ráno přídu do kanclu a za mým stolem sedí... – Hora!
- Divák Ten co jste ho...

- Homeless Jo. Už byl zase zpátky. Fofr, co? Chci si vzít ze skříně čistý voblečení než přidu Jane na voči, ale skřín byla jak vymetená. Teda skoro vymetená. Jenom na polici ve vejšce voči ležel papír. Tak já ho vyndám, kouknu na něj... Okamžitá výpověď. Votočím se na Horu...
- Divák Počkejte, počkejte! (Sedá si za stůl jako Hora.) Jako bych to viděl. Otočte se na mě, tedy na pana Horu. (Homeless to udělá.) Máte okamžitou výpověď, pane Černý.
- Homeless Bylo to vo moc kratčí.
- Divák Kratší? – Tak znovu. (Homeless se znovu otočí od skříně.) Máš padáka.
- Homeless Eště kratčí.
- Divák Ven!
- Homeless Přesně. Ted' ste na to kápnul. Tak takle to bylo. Jane mi přibouchla dveře, k Wendy sem nemoh a ke Katy jakbysmet. Konec. Neměl sem nic, jen zlatýho Parkera, co mi ho Jane koupila za podpis první smlouvy. Docela slušně sem ho prodal, jenže místo abych se za ty prachy dal do kupy, všechno sem prochlastal. Do poslední kačky. Pak sem si na další chlast vysomroval a už sem se vez. Chlastal jsem takle půl roku, děsně sem zpustnul a pak už se mi zpátky ani moc nechtělo.
- Divák Nechtělo?!?
- Homeless Nebo spíš – přestal sem věřit že by to bylo vůbec možný. A to je všechno.
- Divák Víte, že mi vás není ani trochu líto pane Černý?
- Homeless Hele, nikdo po tobě nechce, abys mě litoval. Litovat mužeš tak akorát sebe, ty... ty... kreaturo!! No jen se na sebe podivej, já si aspoň chvíli užil, dyž se mi eště dařilo, ale co ty? Z práce rovnou domu, aby se na tebe náhodou nezlobili, že jo? A v sobotu dětičky za ručičku a pěkně na procházku kolem náměstí, spořádaněj tatík, co?
- Divák Tedy pane Černý, vy jste...
- Homeless Co sem?! No co sem? Tak řekni co sem, ty frajírku?
- Divák Ale nic.
- Homeless Ale nic! - Tak vidíš. Dyž budeš takováhle měkota, tak budeš do smrti kouřit jenom Marsky, to ti garantuju. (Vytáhne z kapsy saka doklady, chvíli si je prohlíží, potom jde k baloňáku, vytáhne doklady i z jeho kapsy a vymění je.)
- Divák Počkejte, člověče, co to děláte?
- Homeless Beru si svoje doklady.
- Divák Ale dáváte je do mého saka!
- Homeless Dávám je do svýho saka.
- Divák To... to... no to nemůžete myslet vážně!
- Homeless Mužu. To sako sem našel.
- Divák Našel? Prosím vás, vždyť...

- Homeless Tady sem ho našel. Na týdle židli.
- Divák Tam jsem ho přece dal já! Když jsem hrál Horu!
- Homeless Ale ale! To by moh říct každej.
- Divák Mám v něm doklady a peníze!
- Homeless Peníze?
- Divák Jistě, v náprsní kapse!
- Homeless (Sáhne do náprsní kapsy, vytáhne peněženku, zkontroluje její obsah a vrátí ji zpět.) Peníze sou moje a doklady taky. (Otevře je a podrží divákovi před očima.) Ty, chlape, máš doklady tady v tom kabátě. Tak je asi tvuj tedle kabát. (Přehodí ho divákovi přes ramena.)
- Divák Člověče, tohle přeci nemůžete, to bych neměl ani na cestu domů!
- Homeless Tak si vysomruj, ať víš, jaký to je. Jinak pudeš domu pěšky!
- Divák Třicet kilometrů?
- Homeless No tak vidíš, musíš někoho pumpnout a v saku bys stejně nic nedostal, ty ten kabát prostě potřebuješ! Buď rád, že sem ti ho dal. Vlastně bys mi měl poděkovat.
- Divák Podívejte se, pane Černý, já jsem se nechal zneužít. Udělal jste to chytře, to uznávám, tak já si teď zase sednu na své místo, ... (Odchází ke svému místu v první řadě)
- Homeless Počkej! Nechal sis tu tašky!
- Divák Dobře, tak já s sebou беру i ty vaše tašky, na šaškování si teď vyberte někoho dalšího a až to tady skončí, zase si svoje sako vezmu. (Sedne si.)
- Homeless (Prošacuje sako a najde v kapse vstupenku. Zadíává se na Diváka a potom k němu s rozhodností vyrazí. Arogantně, s jistotou.) Promiňte, ale tady sedím já.
- Divák (Otočí se na diváka vedle sebe.) Promiňte, ale tady sedí von.
- Homeless Nenene. (Osočenému sousedovi) Promiňte. (Homelessovi) Já mám lístek na tohle místo!
- Divák (Osočenému sousedovi) Promiňte. (Divákovi na druhé straně) Von má lístek na tohle místo.
- Homeless Člověče, vy si snad ze mě děláte srandu.
- Divák Já? Z vás? Né! To né!
- Homeless Tak mě pust'te sednout na moje místo!
- Divák Pane, nekřičte tu! Tady ste v divadle, tak se podle toho chovejte! Jó?
- Homeless Já se mám chovat? (Obrací se na okolní diváky a ukazuje jim vstupenku.) No podívejte se, já mám lístek na tohle sedadlo, to individuum mi zasedlo místo a ještě se chce se mnou dohadovat. Omlouvám se, ale...
- Divák Taky byste si moh klidně sednout jinam.
- Homeless Jinam? Proč bych si sedal jinam? Já mám lístek na tohle místo! Sednu si sem!!

Divák Tady sedím já.

Homeless Podívej se, já se o tom s tebou nebudu bavit! Já mám prostě koupenou vstupenku na tohle místo, tak budu sedět na tomhle místě. (Popadne Diváka za klopy baloňáku, vytáhne ho drsně ze sedačky a posadí se na jeho místo.)

Divák (Bezradně stojí všem na očích, igelitky v rukou, nervózně přešlapuje.)

Člen souboru Vážení diváci, porouchanou zvukovou aparaturu se nám opravit nepodařilo. Protože, jak už bylo řečeno před chvílí, hudební složka je opravdu nezbytnou součástí našeho představení, musím vám s politováním oznámit, že... děkujeme za pochopení a přejeme vám alespoň příjemnou cestu domů.

Divák Viděla ste to, pani? To snad není možný. Von mě klidně... A ještě mi tykal! No slyšela ste to? Dyk von mi klidně tykal! (Člen souboru odchází.) Vod kdy si tykáme, co? Husy sme spolu nepásli, co já vim.

Homeless (Tlumeně) To snad není pravda. (Ukazuje lístek divákům okolo sebe i za sebou) Podívejte se, tady mám platnou vstupenku na tohle místo.

Divák Lump jeden! Grázl! (Opožděnému divákovi) Šéfe, neměl byste pro mě cigaretu? (Pauza.)

No tááák. Jedno cigáro... To přece nezchudnete, ne? Sebral bych si vajgla, ale tady nejsou, podívejte! Jedno cigárko... no! Co vám to udělá...

(Během závěrečné repliky se stmívá, poslední věta by už měla zaznít do tmy.)